

Vzgajate prince in princeske?

mag. Katarina Kesič Dimic

(objavljeno v reviji Dupličan, december 2013)

Pred kratkim sta k meni na posvet prišli zaskrbljena mama in njena desetletna hči. V telefonskem pogovoru, ko sva se dogovarjali za termin, je gospa omenila, da bi rada nasvet glede hčerkinega učenja. Na kratko je povzela, da jo moti, ker se mora ves čas učiti skupaj z njo. Deklica je sicer kar uspešna učenka, da pa jo skrbi, kaj bi se zgodilo, če bi jo z učenjem pustila samo.

Po nekaj minutah pogovora smo malce prevetrile običajen delovni dan deklice, dajmo ji ime Maša. Izkazalo se je, da Maša piše domačo nalogo na kuhinjski mizi. Tisti, ki imate šoloobvezne otroke, boste potrdili, da je to dokaj običajna praksa, s čimer se strinjam. V nadaljevanju pa sem ju prosila, naj povesta kaj o učenju snovi. Gospa je povedala, da se deklica uči v dnevni sobi na kavču. Zanimalo me je, kako ji to uspeva, saj vemo, kaj vse se v običajni družini dogaja v dnevni sobi. Izvedela sem, da morajo biti takrat vsi tiho. Torej, mama mora brati knjigo, babica sedi čisto pri miru na kavču, dedek gleda skozi okno, oče pa podaja zvezke in knjige. Totalna tiranija nad štirimi odraslimi osebki s strani desetletnega človeškega mladiča. Se spomnite, kako pogosto berete, da morate malega otroka naučiti, da vam ne sme skakati v besedo in mora počakati, ko se pogovarjate na primer s partnerjem?

Zagotavljam vam, da se zgodba nadaljuje. Zanimalo me je, kdaj hodi Maša ob večerih spat. Soglasno sta povedali, da okoli desetih. Kaj da dela do takrat? Že prej omenjeno družbo preživlja družabni čas v dnevni sobi. Težko, a vendar sem ji dopovedala, da mama in oče potrebujeta svoj prostor in čas. Da se imajo odrasli za pomeniti veliko pomembnih in manj pomembnih stvari. In da imata pravico do zasebnosti. Tega ne smete pozabiti. Četudi otroci še ne spijo, morajo biti od osme ure zvečer v svoji sobi in se sami zabavati. Pa ne z računalnikom, kot je predlagala Maša, temveč s knjigami, z risanjem, poslušanjem najljubše glasbe ali zgolj razmišljanjem in meditiranjem. Dve uri pred spanjem naj ne obremenjujejo svojih mladih glav z multimedijskimi občili. Seveda se je Maši vse to zdelo strašno nepravilno. Zagotovo me je zasovražila, a tudi proti mami so sikali črni pogledi, saj jo je konec koncev ona privedla do te zagamane svetovalke Nebodijetreba.

A zopet smo naleteli na težavo. Kako bo Maša zaspala, če vendarle spi v spalnici svojih staršev, v zakonski postelji, oče pa na kavču. In nikakor ne more zaspati brez svoje mame. Se spomnite, ko sem že enkrat omenila besedo tiranija? Mamino pojasnilo je bilo, da Maša nikoli ni hotela spati sama. Da sta jo imela z možem že kot dojenčka vedno na sredini postelje. Ker da je hudo jokala, ko so jo položili v otroško posteljico. Se vam dogaja podobno? Popolnoma logično je, da je prvo leto po rojstvu vez med mamo in otrokom intenzivna, včasih skoraj živalsko močna. A odrasli je tisti, ki mora otroku povedati, kaj je prijetno in kaj je prav. Za otroka je nadvse prijetno, da spi med svojimi starši. Ni pa to prav kar v nedogled. Če mama ne zmore, je prav, da po mizi useka oče in mulčka odnese v svojo sobo (ali posteljico). Naj on naredi red. Ker je poleg očeta tudi mož svoji ženi.

Maša je bila na robu solza, mama se je komajda zadrževala. Povedala je, da je prišla po pomoč, ker enostavno ni več zmogla. In ravnala je preudarno in bistroumno. Ničesar je nisem obtožila, le pohvalila, da je pogumna, ker je potrkala na moja vrata. Med pogovorom je sama spoznala, kje vse je zašla. A pripravljena je bila narediti nov, drugačen korak, za kar ji čestitam.

Maši, ki ni več prikrivala solz, pa sem povedala, da ima vso pravico tega sveta, da občuti jezo, žalost, razočaranje, izdajo in še marsikaj. In da je tudi povsem legitimno, da se zjoka. A da je vendarle čas, da prepozna razliko med tem, kaj je prijetno in kaj je prav. In verjela sem, da bosta kmalu obe vedeli, da se bo tisto prav dolgoročno izkazalo kot prijetno in koristno.

Ni minilo dva tedna, pa je Maša med odmorom kar sama potrkala na moja vrata. Najprej se je pokazal en velik nasmešek, o solzah in zameri ni bilo več nobene sledi. Veselo me je seznanila, da stvar resnično deluje in da se z mamo tudi manj prepirata. Ali ne bi bilo škoda, da ne bi poskusili?!